

Arrest

nr. 92 827 van 3 december 2012
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 december 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 2012 om 12 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij is van Georgische nationaliteit, geboren te Tbilisi op 13 november 1973. Zij bleek in het bezit van een paspoort met visum type C.

1.2. Verzoekende partij werd op 25 oktober 1996 door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord nopens de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven. Op dezelfde dag werd door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken beslist verzoekende partij het verblijf in het Rijk te weigeren en haar asielaanvraag als onontvankelijk te beschouwen, beslissing waarvan zonder verwijl aan verzoekende partij werd kennisgegeven. Door verzoekende partij werd op 4 november 1996 een dringend beroep ingediend tegen deze te haren opzichte genomen beslissing.

De Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 25 februari 1998 dat verder onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk was.

Bij brief van 29 januari 1999 werd door de Adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gemeld dat verzoekende partij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd geweigerd.

Van deze beslissing werd op 2 februari 1999 aan verzoekende partij kennisgegeven, waarna deze er op 10 februari 1999 beroep tegen instelde.

Door de eerste Nederlandse kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen werd het beroep op 13 april 1999 onontvankelijk verklaard wegens laattijdige indiening. Deze beslissing werd bij brief van 30 april 1999 aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Verzoekende partij heeft op 27 mei 1999 tegen deze beslissing een administratief cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State.

Op 2 juni 1999 besliste de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken om verzoekende partij het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Bij brief dd. 4 juni 1999 verzocht verzoekende partij om machtiging tot voorlopig verblijf.

Op 9 oktober 2000 heeft de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep als onontvankelijk doch ongegrond afgewezen.

1.3. Op 12 augustus 1999 werd opdracht gegeven om het bevel om het grondgebied te verlaten in te trekken en te vervangen door een attest van immatriculatie, en op 23 augustus 1999 werd de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) afgewezen.

Verzoekende partij diende in februari 2002 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard op 3 oktober 2003.

1.4. De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet, ingediend in november 2003 werd onontvankelijk verklaard.

In februari 2005 diende verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 05 maart 2003 werd betrokkene betrap op het plegen van een winkeldiefstal. Verzoekende partij werd op 2 maart 2004 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, uit hoofde van diefstal en poging tot diefstal.

Op 22 juni 2005 werd verzoekende partij nogmaals betrap op het plegen van een winkeldiefstal. Zij beschikte daarbij over een winkeltas die met aluminium was bekleed, speciaal om het antidiefstal systeem te omzeilen. Op 18 november 2005 werd verzoekende partij nogmaals veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, omwille van diefstal. Verzoekende partij werd op 11 april 2006 opnieuw betrap bij het plegen van een winkeldiefstal (stelen in meerdere winkels).

1.6. De gemachtigde van de bevoegde minister besliste op 22 juni 2006 om de derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren, beslissing die op 12 oktober 2006 ter kennis werd gebracht. Verzoekende partij diende een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 22 juni 2006. In het arrest nr. 195 170 dd. 09 juli 2009 werd de afstand van het geding vastgesteld.

De gemachtigde van de bevoegde minister besliste op 12 oktober 2006 aan verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

1.7. Verzoekende partij diende intussen op 15 februari 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 26 mei 2008 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende een bevel om het

grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.8. Op 28 mei 2008 verklaarde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij ongegrond. Verzoekende partij nam op 04 juli 2008 kennis van deze beslissing.

Verzoekende partij diende op 04 juli 2007 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die op 14 juli 2008 ongegrond werd verklaard.

Op 14 juli 2008 werd een repatriëringspoging geannuleerd, nadat verzoekende partij te kennen had gegeven vrijwillig het grondgebied te zullen verlaten.

1.9. Op 24 juli 2008 heeft verzoekende partij het grondgebied verlaten.

1.10. Verzoekende partij diende op 02 december 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 04 december 2009 actualiseerde verzoekende partij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij diende op 09 februari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 oktober 2011 verklaarde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij ongegrond, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekende partij nam op 27 december 2011 kennis van deze beslissing.

Op 27 september 2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij onontvankelijk. Verzoekende partij nam op 04 oktober 2012 kennis van deze beslissing.

1.11. Op 04 oktober 2012 werd tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend aan verzoekende partij. Tegen deze beslissing werd een schorsings-en annulatieberoep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. Verzoekende partij diende op 30 oktober 2012 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.13. Op 13 november 2012 verleende de arts-adviseur een advies, waarbij werd vastgesteld dat de ziekte van verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

1.14. Op 30 november 2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet van verzoekende partij onontvankelijk.

1.15. Luidens de omschrijving van het voorwerp van de vordering en de vaststelling dat bij het verzoekschrift slechts één bestreden beslissing wordt gevoegd, zijnde deze van 30 november 2012 is dit thans de bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. De verwerende partij werp een exceptie van onontvankelijkheid op. Een uitspraak over deze exceptie dringt zich slechts op indien aan de grondvoorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, hetgeen, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 290;

EHRM 8 juli 1999, *Cakici/Turkije*, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, *Doran/Ierland*, § 57; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 292).

3.2. Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, *Chamaïev en cons./Georgië en Rusland*, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, *Bati en cons./Turkije*, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk*, § 66).

3.3. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

3.4. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° In artikel 39/82, § 4, tweede lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.
(...)”*

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel worden overgegaan tot op het

ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

3.5. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

3.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

4.2. Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Dat de voorwaarde op zich niet al te restrictief kan worden geïnterpreteerd, zoals verzoekende partij doet gelden, doet daaraan geen afbreuk.

4.4.2. Verzoekende partij doet gelden dat er voor mensen in zijn medische toestand geen adequate opvang bestaat in Georgië. Zij krijgt daar, zo stelt zij, niet de bescherming die zij nodig heeft. De verwijdering naar Georgië zou dan ook een duidelijke schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM nu zij er, gezien haar specifieke situatie, aan een onmenselijke behandeling zou onderworpen worden. De verwijdering ontnemt haar overigens het recht haar aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten gronde te laten beoordelen. *“Indien de beslissing niet wordt geschorst, is verzoekster in de onmogelijkheid om de medische overmacht te laten vaststellen in het kader van een beoordeling ten gronde van haar aanvraag art 9 TER VW en zal zij gerepatriëerd worden zonder dat hieromtrent ooit vaststelling is gebeurd door verwerende partij. Hierdoor dreigt op zeer korte tijd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in die zin dat in voorkomend geval de repatriëring een feit zal zijn ondanks het feit dat verzoekster over de nodige medische attesten beschikt die haar slechte toestand aantonen”*.

4.4.3. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat met het onderhavige beroep geen verwijderingsmaatregel wordt aangevochten. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat, waar verzoekende partij haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel lieert aan het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze bepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blij van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een

ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

4.4.4. De bewering van verzoekende partij dat zij zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM, op grond van haar medische situatie, wordt niet met enig bewijskrachtig gegeven ondersteund. Verzoekende partij stelt dat zij een post traumatische stressstoornis heeft opgelopen ingevolge een psychologische schok die zij heeft ondergaan bij oorlogservaringen in haar geboorteland, waarvoor zij regelmatige *follow-up* nodig heeft. De bij het verzoekschrift toegevoegde medische attesten daterend van 2006, 2008, 2009 en 2011 waarvan enkele geciteerd worden in de bestreden beslissing en waar wordt op gewezen dat ze *“ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag”* en niet mee in de overweging worden genomen overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Overigens kan blijken uit het administratief dossier dat deze stukken reeds heeft beoordeeld werden bij de talrijke eerdere aanvragen tot machtiging tot verblijf op basis van medische redenen van verzoekende partij (zie punt 1).

4.4.5. De bestreden beslissing stelt dat uit *“het medisch advies van de arts-adviseur van 20 november 2012 blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerst lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk (...) Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2007/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

4.4.6. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekende partij niet op concrete wijze heeft uiteengezet dat zij ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing een moeilijk te herstellen nadeel zou leiden ingevolge het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.4.7. Waar verzoekende partij nog verder stelt dat de verwijdering haar het recht ontnemt om de aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten gronde te laten beoordelen en dat het verlies van een recht op machtiging tot verblijf een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt, weze het herhaald dat de vordering niet gericht is tegen een verwijderingsmaatregel, zodat dit nadeel niet voortvloeit uit de thans bestreden beslissing.

4.4.8. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoekende partij geen gegevens heeft aangevoerd die de ernst en de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel, voortvloeiend uit de thans bestreden beslissing, aannemelijk maken. Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen zonder dat over de exceptie van onontvankelijkheid van de verwerende partij uitspraak moet worden gedaan.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

K. DECLERCK